

OSMANLI GUNLUKLERI

5

Venilik Sultanları

"Bize büyük işler yapmak için büyük
adamlar lazım!"

III. Mustafa

YENİLİK SULTANLARI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Şebnem Kanoğlu
Resimleyen Fatih Okta
Kapak Tasarım M. Aslihan Özçelik
İç Mizanpaj Nur Kayaalp

2. Baskı Nisan 2016
Uluslararası Seri No ISBN 978-605-08-0834-6
9 786050 808346

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34 Bağcılar-İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

TİMAŞ YAYINLARI / 3046

OSMANLI GÜNLÜKLERİ / 5

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2007 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

SULTAN I. MAHMUD	7
SULTAN III. OSMAN.....	29
SULTAN III. MUSTAFA.....	39
SULTAN I. ABDÜLHAMİD	57
SULTAN III. SELİM.....	73
SULTAN IV. MUSTAFA.....	113
SULTAN II. MAHMUD.....	129

SULTAN I. MAHMUD

Babası: Sultan II. Mustafa

Annesi: Saliha Sultan

Doğumu: 2 Ağustos 1696

Tahta Çıkışı: 2 Ekim 1730

Vefatı: 13 Aralık 1754

I. Bölüm

Sultan I. Mahmud

Ben, Sultan I. Mahmud'um. Çok sıcak bir ağustos günü İstanbul'da, Topkapı Sarayı'nda dünyaya gelmişim. Çocukluğum annem Saliha Sultan'ın sevgi dolu kolları arasında geçti. Onunla oynadım, onunla güldüm ve pek çok şeyi ondan öğrendim. Biraz büyüdükten sonra ise değerli bilim adamlarından dersler aldım. Zeki bir çocuk olduğum söyleniyordu. Hocalarımı dikkatle dinler ve anlatılanları hemen öğrenirdim. Sorular sorardım ve bazı konularda onlarla tartışırdım.

Eskiden beri atalarım edebiyat ve şiirle ilgilenirlermiş. Edebiyat, benim de en çok sevdiğim daldı. Yazılan eserleri dikkatle okur ve anlamadıklarımı yine hocalarıma sorardım. Her şeyi öğrenmek istiyordum. Sanıyorum bu da benim iyi yetişmemi

sağladı. Çevremdekiler yazdığım şiirlerin çok güzel olduğunu söylüyorlardı. Bu övgüleri şimdi de alıyor ve çok mutlu oluyorum. Şiirlerimde “Sebkatî” mahlasını kullanıyorum.

Ben çocukluk ve ilk gençlik yıllarımı yaşarken Osmanlı tahtında amcam III. Ahmed oturuyordu. Devletimizin doğudan batıya uzanan geniş topraklarını idare etmek çok zordu. Üstelik düşmanlar da bizim zayıf anımızı kolluyor, her fırsatta bir sorunla karşımıza çıkıyorlardı. Amcam tahtta olduğu sürece, hem düşmanlara karşı ülkemizi korumak için hem de insanımızı dünyadaki yenilik ve güzelliklerle tanıştırmak için elinden geleni yaptı. Ancak, Patrona Halil denilen bir çapulcunun başlattığı isyan, onun padişahlığının sonu oldu. İsyancılar,

onu tahttan indirmek ve yerine beni padişah yapmak istiyorlardı. Amcamı seviyordum. Tahta geçmek gibi bir arzum da yoktu ama buna mecburdum. Aksi hâlde çok kan dökülecekti. Amcam Sultan Ahmed, “Ben padişahlıktan vazgeçiyorum. 27 yıldır bu devletin başındayım ve çok yoruldum. Devlet idaresinde iyi ve kötü günlerim oldu. Artık yeter. Şimdiden sonra daireme çekilip ibadetle meşgul olmak istiyorum.” dedi. Sonra beni yanına çağırıp alnımdan öptü ve “Ben kendi rızamla bu tahtı yeğenime bırakıyorum. Devletimiz için hayırlı ve uğurlu olsun.” diyerek kendi yerine beni oturttu. Tahta geçtiğim zaman 34 yaşındaydım.

II. Bölüm

Patrona Halil'in Sonu

Devletin her yerinde dumanlar tütüyor, İstanbul, art arda çıkan isyanlarla çalkalanıp duruyordu. Benim tahta çıkışım, çok zor bir döneme rastlamıştı.

Patrona Halil ve Muslu Beşe adındaki isyancılar, etraflarına topladıkları serserilerle İstanbul'un altını üstüne getiriyorlardı. Patrona Halil iyice azıtmıştı. **Divan** toplantılarına katılıyor ve kendine "Halaskar" (Kurtarıcı) denmesini istiyordu. Yani sanki devlet onun yönetimi altındaydı ve her istediğini yapabiliyordu.

Korkudan sesini çıkaramayan halk, artık sokağa bile çıkamaz olmuştu. Zengin konaklar yağmalanıyor, isyancılar günden güne zenginleşiyorlardı. Artık bu konuda ciddi bir çalışma yapmalıydık. **Şeyhülislam**, sadrazam, vezir ve paşalarımla yaptığımız

toplantıda bazı kararlar aldık. Bu beladan ne pahasına olursa olsun kurtulacaktık.

Çıkarılan söylentilerle, Patrona Halil'e vezirlik verileceği duyuruldu. Rumeli beylerbeyliği ise tam ona göreydi. O bunları duyunca iyice keyiflenmiş ve "Sonunda kimin güçlü olduğunu anladılar. Ben bugüne bugün, Rumeli **Beylerbeyi**'yim!" deyip böbürleniyormuş.

Bir gün ona giden bir haberci, benim kendisini saraya davet ettiğimi söyledi. Halil, hemen adamlarını da toplayıp Revan Köşkü'ne geldi. Benim onları kabul etmemi bekliyordu ama karşısında, onlara hadlerini bildirmek için bizden emir almış pehlivan erlerimizi buldu. O ve adamlarının işleri oracıkta bitirildi. Sonra da, isyana katılanlar tek

tek toplanıp cezalandırıldı. Böylece İstanbul'a biraz olsun huzur geldi. İnsanlar rahatça sokağa çıktı, iş sahipleri, işlerine gidebildiler. (15 Kasım 1730)

